

E

BIBLIOTEKA

844-1

285

SHTETIT

GJIROKASTER

Preç
Zogaj

Emrat
tuaj

poezi

81H-1
285

PREÇ
ZOGAJ

Redaktor
BENIGNI JORGJINI

Emrat
tuaj

POEZI

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

32945

Të shtunat e malësisë

Një e nga një me çap të lehtë,
nuset vijnë te vendlindja,
dhe natyra krejt e blertë
befas vishet me shumë ngjyra.

Njërës i rrezëlajnë ende stringlat,
tjetra është me barrë të parë,
tjetrën e heqin pas fëmijët -
xhevahirët më të rrallë.

Uji i Velës pushon së ecuri,
çdo gjeth, çdo pellg bëhet pasqyrë,
pa kursim si zogu këngën
e derdhin dritë nusërinë.

Të shpërndanë e malësia

Nuset trishtuan veç një të diel,
kur ia thanë lotët vajzërimit,
tani malësia i ka nder,
kur vijnë si perla të blerimit.

Poezia

E ngre atë si gjë të rrallë
nga pluhuri i punës, nga miqësitë,
nga gjaku i pastër proletar,
nga djepet ku rriten fëmijët.

Dhe jam i lumtur se pa ndier
një mijë ura hedh në çast,
si udhëtar i mirë në derë,
në zemër njerëzve u trokas.

Këtu ku jam e jug veri
harkon një shatërvan me fjalë,
si urë ku ecim unë dhe ti
me një atdhe, një ideal.

Kohët më të bukura

Ë shkuaara ka ditë, po jo sa të më skllavërojë,
kohët më të bukura gjithmonë janë tani.

Shikoj oborrin e gjallë të gjimnazit,
ku vajza e panjohur dredhon me jelekun,
malli im e ndjek dhe një djalë tjetër...

Po nuk them: Ç'u plaka!

Nuk them: Buba, vajta!

Kohët e bukura kanë vrapuar me mua,
kohët e bukura gjithmonë janë tani.

Pranverë

Gjithnjë i kam besuar forcës që buron nga toka,
po asnjëherë më shumë se në pranverë,
kur në trupin e lehtë e ndien jetën të bërë
edhe ngjyra lulesh, edhe këngë zogu.

Këpus një degë gjineshtre, sikur më shfaqet motra,
këpus një degë bliri, sikur më shfaqet nëna.
Këpus një degë mollë, sikur më shfaqen shokët...
dhe farën e dashurive e paska ngrohur dheu.

Krejt njerëzisht sot atyre u shtrij dorën e burrit,
marr e jap me të fuqinë dhe bujarinë.
Zogu më afrohet, nxënësit nuk më druhen,
ç'bëre me mua ti, avull i tokës, ti, brymë?

Mesazh pranvere

Në zërat-cicërima të nxënësve të mi,
në veshjen e tyre pothuajse të hollë,
m'u shfaq pranvera para kohe.

Pranvera afron; bregu të lumit,
shoh ujërat të thyejnë akujt si qelqe.
Është shpejt - thonë fletët e mprehta të grurit,
është shpejt - thonë rrathët e erës në pellgje.

Ku është pranvera? Ja, tek fëmijët
me atë veshjen pothuajse të hollë!
Në buzët e tyre zogjtë cicërojnë,
pranverën e sjellin në shkollë.

Ende është e bukur

Hapet pa pushim dera, hyjmë ne dhe jeta,
fryn hidhërimin nga ballkoni.
Gjyshja na thotë: Flisni, qeshni,
vdekjen mos ma zemëroni!

E shoh dhe një valë malli më vjen të më lagë sytë,
sa dëshiroj ta shoh edhe një herë në këmbë,
të ulemi në zheg e t'i pushoj në shpirt,
si mbi një verë të paqtë e si mbi një legjendë.

Vdekja si vdekja ka nofulla të liga,
pak nga pak e kafshon. . . Ç'po m'ia lodh pleqërinë.
E mund me durimin, e mban veç për vete
gjyshja ime e mirë.

Ende është e bukur,
kështu do të vdesë:
shtatore e bardhë. . . Sytë si trëndafila
do t'i mbyllë ngadalë sikur lypë ndjesë
për zemrën e ndalur kur t'i pushojë fryma.

Këngë dashurie për bukën

Nuk pjek bukë, s'qe shorti im,
po buka s'më ka zënë kurrë.
Kurrë s'ma fshehu ëmbëlsinë,
as kur paksa u dogj në furrë.

Me gjithë këngën i rris nderin,
edhe dëgjo ti, hundëpërpjetë!
Njerëzor është nderimi për bukën,
nderimi për prodhuesin vetë.

Me gjithë këngën i rris nderin,
dhe prapë ta dua, prapë ta puth
bukën e thjeshtë e të përditshme,
dorën, o njeri prodhues!

Gjyshja

Rinia e saj është në fushat e ishullit,
vallëzon sa herë rritet gruri.

Tani gjunjët e kanë lënë.
Dhjetëra kilometra katrore mat në oborrin e
ngushtë,
herë-herë sytë e saj hipin mbi krahë
pëllumbash
dhe ikin në viset e mallit.

Herë-herë më trazojnë ata sy të ndershëm,
shtrojnë një kalldrëm të butë brenda meje,
ecin shumë ngadalë sytë e vëmendshëm,

vërejnë e mësojnë të rejtat e jetës,
dhe shumë ngadalë dalin përsëri,
çlodhen në gjumë, në gjumë të mirë
ata dy sy.

Hapja e stinës së dasmave

Sot hapen dasmat. . .

Pranvera gatoi gjithë llojet e ngjyrave,
nuset e vjeçme lindën fëmijët e parë,
u bënë fli te kokrrat e kallinjve
rrënjët dhe kërcenjtë e grurit në arë.

Sot hapen dasmat. . .

Fëmijët mbajnë në duar sandalet e lara.
Presin nuset t'i veshin.
Nuset kërkojnë hidhërimet e fundit nga
kujtesa,
të tradhtojnë buzët që duan të qeshin.

Këthimi

Mbrëmja afron horizontin,
detin e largët, ishullin.
Malli që kam bëhet erë,
më afron gjithë vendlindjen.

Ishulli këndeje, i gjelbër
me fyjt e hareshëm të tokës
vë në gjumë zogjtë dhe fëmijët...

Atje kam nënën time.

Hëna del dhe hap qiellin,
u ndan unaza kallinjve
dhe ngjall hijet e bimëve...

Atje kam motrën time.

Nën hijet e luleve, bimëve
rruzujt e djersës ndizen
dhe vështrohen me yjet.

Atje kam gruan time.

Fund shkurti

pejsazh

Natyra përgatitet të lindë.

Pranverën përgatitet të lindë.

Së shpejti lëvozhga e bardhë e shkurtit

një çukitje të lehtë do të ndiejë,

të lehtë, të rëndë, pastaj

pranvera do të lindë.

Nënës

1.

E di, moj, e di se ç'të ka jeleku që të hidhët,
kur përkulesh mbi vitet dhe sytë i mbyll
përgjysmë,

...Dhe shtyn paksa

të na bësh vend në mes

ne, fëmijëve...

Veshin e vë te zemra,

troket, përkundet si djepi.

Ngado fëmijët të ndjekin, i ndjell,

se djepi ynë ishte diku në krahërorin tënd,
te qumështi i gjirit, te gjaku i zemrës, nënë!

2.

Nënöke, jam rritur e më zë shpesh malli,
për një shuplakë të ngrohtë e të freskët,

për një copë gjumë në prehrin tënd.
Më zë malli për rininë tënde...

Dhe buka që ha, dhe gota e ujit
kanë djersën tënde.

Dhe shtati im, dhe sytë e mi, dhe koka ime
janë gjaku dhe dashuria jote.

Me një përkëdhelje, me një shikim
m'i fshin shenjat e burrërisë,
më kthen te fëmija, kthehesh te nusja.

Vij dhe iki e nga dashuria
hedh sytë përreth e shoh Shqipërinë,
shtrij krahët e zë qindra miq,
me emrin tënd hap shumë porta...
Të faleminderit, nënë,
për këtë trashëgim të madh!

Dhe kudo qofsha në ecje, në pushim,
rrokullisem, rrëzohem, ngrihem, bie
në djepin e duarve të plasura të nënës,
që më përkundin zemrën e burrit.

Herët në agim

Ma ka ënda të jem zgjuar më parë se ylli i
mëngjesit
të shuhet mbi sipërfaqen e ujit të ftohtë në pus,
dhe gruaja dhe unë bashkë me ujin, me kova nga
pusi ta nxjerrim,
të lajmë fytyrën me të si me sapun venus.

Ma ka ënda të jem në udhëtim, kur Vela e
zhveshur
të ngjan me një piramidë që agu vetes ia ngriti,
dhe ti ecën drejt saj si faraon i shkujdesur
pa kurrfarë misteri në vete, pa kurrfarë miti.

Ma ka ënda të jem dëshmitar i të gjitha agimeve,
të shpejtohet ai prej meje e prej të tjerëve,
mjelëses në stanin e largët t'ia zbardhë mandilen,
dhe mua me zgjim të ma shuajë mallin njerëzor
nëpër deje.

Një karafil i domoshëm

Si dëshmitar i shumëhershëm nuk kam asnjë
fjalë të keqe,
gjer në oborr të shkollës me mua ka ecur si mik,
pastaj është futur pa ndier në fjalën time të
sjellshme,
në veskun e pastër të nxënësve, në faqet dhe në
sytë.

Një karafil...

Një natë arrita në një qytet, ishte vonë,
ecja me hijen dyfishe para e prapa,
kujtoja se isha vetëm e s'kish njeri
as zëra, as dritare të hapura.

Pashë një karafil si zgjaste gishtat e gjelbër
dhe gojën e kuqe me erë të mirë
nëpër mermerin e një statuje...
U afrova, pashë, njoha Vasilë.

Një karafil me erë të mirë
zgjatej mermerit me ledhatime.
T'i jap pak gjak pata dëshirë,
për dashuri, dashurinë time.

Ne dhe dëshmorët

Njëzet e tetë mijë, një e nga një
ratë përsëri në zemrën time...

U rritëm me emrat tuaj në gojë,
me fjalët, me ëndrrat, me fotografitë,
u bëmë të njohur e të dashur si shokë,
aq sa thamë: Do t'ju takojmë një ditë!

Dhe u takuam...
Jo veç te bustet madhështore,
duke i ndezur trëndafilat me mall të gjakut
buzëve,
idealit tuaj e zbritëm te duart rinore
dhe rinisëm nga rënia jetën tuaj të bukur.

Njëzet e tetë mijë, një e nga një
ratë përsëri në zemrën time...

Elegji

— Bashkatdhetarëve të pushkatar
ar në kampet naziste — sipas tre-
gimit të një veterani

Heshtjen - plumb e heq zvarrë,
toka më merr me të mirë.
I hedh akull po të qaj,
i hedh brymë po të shfryj.

Plagët e tyre i kam shëndosh.¹⁾

Njërën sy plumbi ua mbylli,
tjetri sy na sheh nga dheu,
kërkon, kushtron një dorë martiri:
Shpjermani gjakun te atdheu!

1) i kam të gjalla.

Plagët e tyre i kam shëndosh.

Nënë, moj! Hape për djemtë
në buzagaz të prillit varrin,
ta kenë që të zgjohen lehtë
kur lulet e beharit ngjallen.

Plagët e tyre i kam shëndosh.

Ndjenjë

Një zë i thellë natën jashtë
m'u bë se më thirri në emër.
Lashë bukën, gjellën lashë,
ndreqa flokët dhe dola,
s'ishte kush veç hëna...

... Më qe hapur zemra,
qe hapur ledhesh malli im.
I mërzhitur hyra brenda,
hapa gjithë dritaret
të më ndiejë udhëtari.

Ç'bisedojnë të dashurit

Të dashurit sjellin mijëra mesazhe
për njëri-tjetrin.

Nëse ka midis tyre pak zbrazëtirë,
është vendi i ligjshëm i fëmijëve.

Nën harkun e plepave...

Atje në rrugën Lezhë-Manati,
nën harkun e plepave të butë
vinte mbesa me një djalë të ri...

Ktheva blatishtës pa rënë në sy.

Dhe besova i hidhëruar
se ai më shumë se unë i shkonte në krah.
Gazi i saj më ftonte në gëzime,
po lufta, lufta u ndez e s'më la.

... Stërgjyshërit si erë dimri,
me mustaqet si brirë,
ku zemërimi bën folenë,
më shpuan në brinjë,
mërmëritën: Luaj!

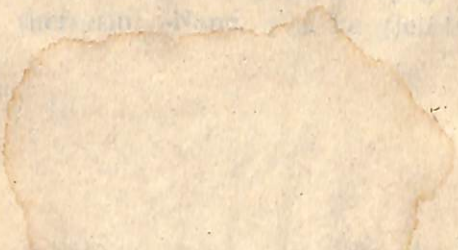
Flamurtarët e Decidit

Prepara se të nisem për në Decidit
e bëmë në heshtje vdekjen tonë;
Kështu për nga barkë e tëmthë,
këtu lehtëm lottë për vetushat dhe jetimët,
shkruar për xhaxhë zhepat me thirrje.

Gjyshërit-gjëmime luftërash
e gjithashtu lodra grash
u ngjallën nëpër genet,
urdhëruan: Luaj!

Babai flokëborë
tha: mbaj frenat mirë,
në sytë që mbylli fshehu
një qeshje, një dëshirë...

Ikte mbesa me një djalë të ri...
Ktheva blatishtës pa rënë në sy.

Flamurtarët e Deçiqit

Përpara se të nisemi për në Deçiq,
e bëmë në heshtje vdekjen tonë:
Hëngrëm pak nga buka e fëmijëve,
pimë fshehur lotët për vejushat dhe jetimët,
shkundëm për zogjtë xhepat me thërrime...

Pastaj u pamë me flamurin,
me vdekjen bëmë benë e jetës së tij.

Kthejmë pak kokën. Gratë dhe fëmijët
nuk na lusin që të kthehemi.
Këngët e rapsodëve na shpëtuan. Qysh tani
nga një flamur kuq e zi do të jetë jeta jonë.

Armiqtë

(Sipas një kënge të vjetër mirditore)

Na kanë vrrarë e na kanë prerë,
na kanë djegë e na kanë therë,
na kanë varë në çengel,
sytë lidh-o me shami!

Na kanë thyer djepet për gur,
na kanë vjedhë bukën në furrë,
na kanë shkruar keq në flamur,
shtatëqind kat krime hordhi!

I hedh deti-zi nga valët.
Lypin gjak e u falim varret.
U dridhen malet përmbi vajet,
thërresin: «Nano, ç'na ka gjetë!»

(Shih një këngë të vjetër shqiptare)

Vit për vit... U shpall zakoni
 me tha vera një pashë Stambolli.
 Vit për vit po përkund shkrep
 fëmijët tanë që nuk kanë djep.

Peshkatori i vjetër

Rinia e tij e kaluar në det,
hidhet e përhidhet mbi dallgët e sarta,
afrohet në breg e prapë e thërret:
Eja t'i shtrojmë gollat e errëta.

Ai zberthen kopsat e këmishës dhe shfryn
afsh të ngrohtë dashurie e malli të vjetër,
zbuten baticat,
deti psherëtin,
belbëzon si fëmijë i pafjetur në shekuj.

Prapë hidhet rinia e prapë i thotë eja,
e prapë mësyn sterenë vala me shkumë,
e prapë e merr gjakun për trup nga dy zemra
njëra rreh në gjoks, tjetra në flamur.

Mbrëmë fjeta mbi një ëndërr

Mbrëmë fjeta mbi gurgullimën e një lumi të largët
i mbuluar me fijet e gjata të barit të bregut,
shtrirë mbi kurriz, me dy gishtërinjtë e ngritur si
gërshërë,
duke prerë lojra nga pëlhura e erës.

Rrotull meje vërtiteshin rrathët prej shkume të
ujit,
zgjata dorën t'i zë... dhe nuk zura gjë,
lumit iu mor gurgullima, fijet e barit humbën...

Unë u zgjova, në cepat e syve
ma mori gjumi vendlindjen.

Hyj në shtëpi

Hyj në shtëpi i lodhur nga puna,
çdo gjë këtu më fton miqësisht;
më ftojnë t'i çel dritaret e dhomës,
shkëlqejnë sendet si sytë e foshnjës,
gjallojnë e më përshëndesin miqësisht.

Dhe ja, pas sipërfaqes brilante të mobiljeve
unë shoh atje ku s'arrin drita
duart e zdrukthëtarëve, duart e bojaxhinjve,
djersën time e të nënës, vëllazëruar të gjitha.

Sjell këtu botën e madhe që fryn jashtë,
vij si nyje takimi mes fushës dhe dhomës,
duke i shembur me shpirt muret e trashë,
kufijtë punë-pushim ia fshij qenies dhe rrojtjes.

Shtëpia s'ka asgjë të huaj të më gënjejë,
shtëpia s'ka asgjë të vdekur të më trishtojë,
kthej në shtëpi si varka në molon e qetë,
plot me dëshira njeriu dal nga shtëpia i lehtë.

i shtator 1983

Hëngra një copë bukë në këmbë duke parë orën,
vesha këmishën e re të një shtatorit,
i thashë njetjeta vetes në pasqyrë
dhe dola.

Ashtu harruar, harruar ndoqa udhën e shkollarëve...
Ku të kthehem? Ku të vete? Në një udhëkryq
zemra mbyll koncertet e një nate.

Regjistri im është mbyllur.

Larg, matanë shumë maleve,
fëmijët e Velës ma përmendin emrin.
Në dushkun më të lartë i ribien ziles,
sikur më thonë: Si ike, si ike!...

Motro

Më për këmbë e përtallesh me tërë
ia kam të motra për t'ia
Në sytë e mi diel të kështu
me veshur dhe shënjat në të shtrënguar
te lloket e përtallesh e di se jam vëll

Got po i lan po i këmbat në motra
dhe tujë mbale sot veshura pallat në përtallesh
e hapton detyrë e dashuruar janë

Pandura se do të këmbat t'ia

Zemra më rreh si zemër fëmije,
kur mësuesi i këngës bërtet: Pa fjalë!
Në orën e parë lagem nën një palmë,
veshur si për festë sa për të lozur me veten,
përgjegjësi i zyrës do ma falë vonësën.

Motro se pak ditë
e veshur dhe në sytë e mi
vëllat me i dukur janë

Motra

Një pìrg këmishësh e pantallonash me djersë
ia kam lënë motrës për t'i larë.

Në sytë e saj disi të heshtur,
në veshjen dhe sjelljen aq të shkujdesur,
në flokët e pakrehur... e di se jam vëlla.

Sot po i lan, po i këndon aq mirë
dhe unë ashtu kot vështrova prillin në pjeshkë,
e kuptova. Diku e dashuruar ishte.

Pandeva se do më këputej fryma
nga një mall i brishtë...
Këputa një degë me delikatesë miku
dhe u fsheha pas saj.

Motër, sa pak flet ti!
Ajo qeshi dhe në sytë e saj
vëllai më i bukur isha.

Sa do të doja tani
t'i dal përpara vashës sime.
I dashur si asnjëherë tjetër,
i bukur si asnjëherë tjetër.

Eppur si muove

Kur flakët e zjarrit të Vatikanit
me gjuhët si shpata iu kanosën Galileut,
«S'ndreqet me vdekje, i tha papatit,
Eppur si muove¹⁾ lëmshi i dheut».

Eppur si muove — gjëmon zëri i historisë,
Eppur si muove — këndon revolucioni, lufta.
Perënditë në hauret e ngushta, nga lart i sheh
njeriu punëtor i mijërafishuar te puna.

1) Megjithatë rrotullohet

Imazhe

I vika erë kulloshtër këtij gjethi,
nuk mund, vëlla, nuk mund të eci.
Në tokë lë çantën me librat e gjuhës,
kërkoj fëmijërinë nëpër erën me qumësht.

Me se ta ndaloj, me se ta ndjell?
Prej mallit dua të shtie me pushkë,
si ngrihen zogjtë e tokës në qiell,
zë del ajo nga era me qumësht. . .

Për një burokrat

Në udhët e bukura me shpejtësinë e erës
ik e ik xhipsi, merr malet përpjetë,
vrapin e ndal përpara minierës,
nga dera e parë zbret një burrë i sertë.

Jo kështu, po ashtu, me ngut u thotë atyre
që udhët e nëntokës pas pak kanë për të marrë.
Vrik e vrik lëshon urdhrat, qortimet dhe
kushtrimet,
përderisa ia mban koka, kurrizi i tyre mban!

Po atje në minierë ata që nxjerrin bakrin,
pas tetë orësh punë do kenë dhe ca të tjera,
siç flaket lënda e huaj që rrethon mineralin,
ta flakin burokratin nga radha, nga ndërgjegja.

Një njeri

Më qeshte nga larg, më qeshte nga afër,
më fuste krahun e më ftonte për kafe.
Mbante erëra të mira sapuni,
erëra stofi të kombinave tona,
ashtu i futur në bukurinë e tyre,
më bënte ta doja e ta dëgjoja.

.
Dhe ja se ç'deshte: Ta lija në klasë
vajzën e fqinjit që humorin ia prishte,
se gjuha e tij na grika pa masë.

E pashë i nxehur me një dhembje në shpirt:
sa shumë shpenzime që të mos dukesh i lig!

Në jetë jam

Në jetë jam në bisedë me fshatarin,
kur flasim për foshnja, për tokë e të korra.
Gjithnjë nga e vogla formohesh e madhe,
botë moj, udhëpasosura.

Për hatër të këngës s'e dua qetësinë,
ajo ma lëndon bukurinë e shpirtit,
në jetë jam kur e kërkoj bukurinë
te njerëzit që njoh,
te mudi i krijimit.

Ra nata

Ra nata e thellë, në udhëkryqje valësh
u kacafytën lajmet e fundit me psallmet.

Më mërzit me shtrirjen e saj kjo qetësi,
një zë më thotë: Zhvish rrobat dhe fli!

Unë dua, po s'mundem, nuk mundem vërtet,
diç kam për të thënë për ty, moj jetë.

Kaq dua të roj, kaq për zemër të kam,
sa dhe gjumin më dhimbet ta marr.

Bisedë

Ka një jetë që mund të më jepet,
je ti. A më ndien?
Dora flet fjalët e ujit që fshin gurin,
gjuha lidh e zgjidh fjalë të bukura,
po në trup e në tesha s'mbaj erë mendre.
Jam familjar me hallet e tokës,
u jam shfaqur me ngut njerëzve
si binjak i zellit të tyre.

Më ndien ti?
Dashuroj lehtë si flladi,
fuqishëm si dallga,
jam një njeri, i sakrifikueshëm
për një shok, për një fije bari.
Nuk e arrij me duar, veç me shpirt popullin,
nuk dëshpërohem, të dua ty —
mirëkuptimi, mirëshikimi im,
emër i shkurtër i dashurive të mëdha.

Fryn juga

Fryn juga, fryn mall,
më trazon shpirtin,
e shoh fytyrën e saj
nëpër flladet që ikin.

Ikën dhe vjen duke nxjerrë dritë
nga sytë, nga bluza e bardhë dhe e hollë,
duke ngritur natën e përgjumur nga plisat
jam zgjuar, them: A je brymë a borë?

Nuk ka asnjë mister

Nuk ka asnjë mister në pyllin e bukur të prillit,
eci nën pisha, nën thërrmiza dielli,
paksa i magjepsur bares si njeriu,
kur ndien se dhe zogjtë ia thërrasin emrin.

Padurimi, fërgëllimi duken si magjepsje,
duke u ndrydhur në bujarinë,
duke u ndrydhur në dëshirën time
për ta ndarë bukurinë e prillit me ju.

Dal në gur

Dal në gur e shikoj vajzat,
poshtë në fushë kanë qenë,
prapa tyre ecin dasmat
mbi kuaj ere dhe s'i zënë.

Ato më shohin dhe qeshin...
Paskan parë nusen time,
paskan parë fushën, detin.
Ç'kam të shtrenjtë në vendlindje.

Eca me buzëqeshjen time

Gjithë ditën eca me buzëqeshjen time,
thujse të pashkak. E pse ta dija?
A duhet pyetur dita e prillit
pse i skuq trëndafilat?

Nga kurorat e pemëve si nga stacionet
vijne e kalojnë fytyra të qeshura.
Ç'ka ndodhur, ç'është shkaku?
Ç'më ka, ç'të ka zemra?

A duhet pyetur dita e prillit
pse i skuq trëndafilat?

U deshëm të rinj

U deshëm të rinj, aq të rinj,
sa etërit s'na besuan.
Megjithëse dashuria s'qe një mrekulli,
krejt natyrshëm ne e krijuam.

Nga brigjet e Drinit, të patrembur ikim,
hijet që përgjojnë, rishtas janë kaçube,
këmbët e mia i frenon të ecin
ai zëri yt: Kujdes, janë lule!

Ulem t'i mbledh e s'mund t'i mbledh,
t'i këpus më është ndaluar,
më është ndaluar fjala me mend.
Për herë të parë jam i dashuruar.

U deshëm të rinj — kaltëronin sytë tanë,
jeta pa sekrete shkruhej aty.
Atëherë pse të fshiheshim në hije të saj?
Përse të dashuroheshim pa na ditur njeri?

Zura një valle veriu

Zura një valle veriu në shesh,
tunden ndër pisha halat e holla,
do kërcej deri vonë, deri në mëngjes
të dridhet toka e të zgjohet belholla.

Pastaj do bëj sikur do vdes.

Të vijë ajo dhe njerëz të tjerë,
të hap sytë nga poshtë e të shoh qiellin,
si zall me gurë të bardhë
në mes fytyrën e bukur të saj...

Po i them vajzës: Të zura në vaj.

Këngë

Vij dhe vij te sytë e vashës,
përherë i dashuruar pas jetës.
Jam parë e krehur në ata sy,
jam zhytur i tëri si në flakët e diellit,
ballë për ballë, edhe larg shpeshherë, gjithnjë
i hareshëm
se të ndieja pranë si shoqe udhe.

Përmes teje më mirë kam parë
përse është bërë njeriu:
Për ta shpjeguar botën dhe për ta
transformuar,¹⁾
përmes teje i pashë të lehta,
të bukura detyrat e mia.

1) Varg i Pol Eluarit.

Këngë për vëllezë e motra

Vij dhe vij të sytë e vashës
përherë i bashkuar pas jetës
Jam parë e krijuar në një sy,
jam xhystur i liris si në flakë e dëllim,
ballë për ballë, edhe larg shpeshherë, gjithnjë
përherë
se të ndiejë pranë si zjodë të bije.

Fëmijë të mi, më mirë kam parë
përse këtu përtej njeriut;
Për të shpjeguar botën dhe për të
(transformuar)
përherë të jete i bashkë të këta,
të bukura delirant e mirë.

Me se s'merret mendja,
ku s'mahnitet shikimi!
Këtë kohë, në këtë vend s'ka zbrazëti një çast,
edhe kur qepallat ulen mbi sytë me gjumë,
puls i kohës në zemra rreh fort.

I pafaj në atë tetor

Ishte tetor, tetor i festivalit,
e kush nuk u deh nga këngët e vallet!

Atje kam njohur një gjirokastrite,
«Veri» më thirri ato pesë ditë tetori.
Veriut tim ia shtrydha gjithë ç'kishte
visare dashurie nga folklori.

Me folklorin e tij mund të shkohet
thellë shpirtrave të mirë pa zor fare.
Ai u merr mendjen babagjyshëve,
jo mos i mirrte mendjen e një vajze.

E largoj pendimin gjithsesi,
nuk kam qenë Veriu me folklor.
Kam qenë thjesht një mik, një njeri
i pafaj, besoj, në atë tetor.

I pafaj në atë tetor

Ishte tetor, tetor i festivallit,
e kush nuk u deh nga këngët e vallet!

Atje kam rjohur një gjuhëkështif,
-Verë, më thirrë ato pesë ditë tetor,
Verut tim ia shtrijdhë gjithë ç'kishte
vlaste dashurie nga folklori.

Më folklorin e tij mund të shkëlqej
thelbë shpirtit të festivalit
Ishte tetor, tetor i festivalit
e kush nuk u deh nga këngët e vallet!
Jo mos i merrte mendjen e një vajze.

E largoj pendimin gjuhësor,
nuk kam demë Veru me folklor,
Kam demë thirrë një mëk një gjë,
i pafaj, besoj në atë tetor.

Pastërti

Një qiell si ky, si xham përsipër fshatit,
një dimër e ca kam që s'e kam parë.
U shtrydhën retë me shi dhe furçë e flladit
kalon dhe fshin avujt dalëngadalë.

Shikoj përpjetë mos shoh diku fytyrën
dhe gati sa nuk shkas sipër përrenjve.
Atje mbi zajë dy buzë më përvilen
si çerdhe mes mirazheve të pemëve.

Atë krijon gëzimi që mbërrita:
 te gjithë kjo dritë, te gjithë kjo pastërti.
 Më duket buzëqeshje kam në gishta,
 një pyll me drithërima kam në gji.

Sytë me dritë

Shpirti i mirë dhe fytyrën e ka gdhendur,
dhe sytë i ka mbushur me botë dhe me dritë.
Çdo njeri e ka një Olimp të ngritur në zemër,
jo Olimp për zotat po për dashuritë.

Me emrin dashuri e hedhim hapin, krahun,
na pasuron jeta shpirtin prej Shqipërie.
Qysh tani gjokset po të na i hapin
udhë, qytete, fusha, do mbulohen me xhevahire.

Sa shumë dashuri

Vjen marsi, dashuria të hollon si fije bari,
jonet e këngës tokën e zbusin.
Shikimi strehon katër stinë behari,
duart gjithçka që prekin e puthin.

Si qenka poeti, ja kështu është poeti,
kujdespaktë për vete, bujar, te poezia.
Gjithmonë ditëbukuri, gjithmonë ditëshkreti
gati të këputet në mes nga dashuria.

Sa shumë dashuri për njerëz e tokë
farkëton pa pushim natë e ditë.
Ato ua jep njerëzve sikur t'u japësh forcë,
sikur t'u japësh shpirt.

Në moshën e burrit

Në moshën e burrit, kur petkut të fëmijërisë
i kanë mbetur vetëm kopsat në një sirtar,
ziejmë e përziejmë në tru natë e ditë
punët e përditshme, shqetësimet qytetare.
Më shumë punë kemi me tokën, më pak me yjet.
mrekullitë e përditshme janë ngjizur në gjak,
bukurisë i flijohem dhe vetë pak nga pak.

Nga se magjepsemi?

Jo një herë më ndal toka, kudo
ku çdo grimcë dheu është folezë
e grurit, dashurive dhe magjepsjeve të mia.
Si fëmijë thërras: O nënë! Thërras
dhe toka më përgjigjet.

Nö moahän e puhtilad ämuhä da

Nö moahän e puhtilad ämuhä da
i kanti mabeta veltin kopast nö nja elat,
viettis e päntäjäns nö pu nats e ällä
puht e päntäjäns, äpeltäjäns äpeltäjäns,
Mä ämuhä puht kanti mä tohän, mä pak mä vjel.
muhelittä e päntäjäns ämuhä ämuhä,
pukunias i ällöhem ämuhä ämuhä ämuhä.

Nga se magjapunnä, ämuhä ämuhä ämuhä,
äpeltäjäns ämuhä ämuhä ämuhä,
äpeltäjäns ämuhä ämuhä ämuhä.

To the heart me äpeltäjäns ämuhä ämuhä,
in cho ämuhä ämuhä ämuhä ämuhä,
e puht, ämuhä ämuhä ämuhä ämuhä,
Se ämuhä ämuhä: O ämuhä ämuhä,
äpeltäjäns ämuhä ämuhä ämuhä.

PËRMBAJTJA

Të shtunat e malësisë	3
Poezia	5
Kohët më të bukura	6
Pranverë	7
Mesazh pranvere	8
Ende është e bukur	9
Këngë dashurie për bukën	10
Gjyshja	11
Hapja e stinës së dasmave	13
Kthimi	14
Fund shkurti	15
Nënës	16
Herët në agim	18
Një karafil... ..	20
Ne dhe dëshmorët	21
Elegji	22
Ndjenjë	24
Ç'bisedojnë të dashurit	25
Nën harkun e plepave... ..	26
Flamurtarët e Deçiqit	28
Armiqtë	29
Peshkatari i vjetër	31
Mbrëmë fjeta mbi një ëndërr	32
Hyj në shtëpi	33
1 shtator 1983	34

Motra	36
Eppur si muove	38
Imazhe	39
Për një burokrat	40
Një njeri	41
Në jetë jam	42
Ra nata	43
Bisedë	44
Fryn juga	45
Nuk ka asnjë mister	46
Dal në gur	47
Eca me buzëqeshjen time	48
U deshëm të rinj	49
Zura një valle veriu	50
Këngë	51
I pafaj në atë tetor	53
Pastërti	55
Sytë me dritë	57
Sa shumë dashuri	58
Në moshën e burrit	59

Zogaj, P.

Emrat tuaj. Poezi [Red.: P. Jorgoni.]
T., «Naim Frashëri» 1985.

64 f.

(B. m.) dhe

(B. v.) : 891.983-1

Z 85

Tirazhi 1500 kopje Format 70x100/32 Stash 2204-79

KOMBINATI POLIGRAFIK Shtypshkronja e Re,

— Tiranë 1985